

той упорито не искаше да се възползува отъ облагитѣ, които можеше да добие отъ своитѣ побѣди, — руситѣ намѣриха интересъ да го обложатъ отъ колкото да го изпуснатъ и да му позволятъ да заеме друга по-добра позиция, която още по-вече да задържи тѣхното движение напредъ!

До като Плевенъ се държеше, съществуваше — независимо отъ Османъ-пашовото бездѣйствие — още и срѣдство за неговото освобождаване чрезъ съединението армитѣ на Мехмедъ-Али и Сюлейманъ-паша, а така също бѣше възможно да се добиемъ до единъ още по-голямъ резултатъ и *да бждемъ господаря на вътрѣшнитѣ операционни линии*; обаче, щомъ веднажъ Плевенъ падна, вътрѣшнитѣ операционни линии трѣбваше да прѣминатъ, както и дѣйствително прѣминаха, въ рѣцѣтѣ на руситѣ.

Слѣдъ своята втора побѣда, Османъ-паша остава прикованъ къмъ Плевенскитѣ редути отъ 19 юли до 31 августъ!

Често ми се е случвало да чета, че прочутия маршалъ се билъ задържалъ на своята импровизирана позиция, вслѣдствие заповѣлитѣ отъ Цариградъ. Прѣдполагайки тази версия за правдоподобна, трѣбвало би да се заключи, че императорското правителство, за голѣмо свое съжаление, като е виждало, че Османъ-паша не е искалъ да прѣслѣдва своя противникъ, или че не е считалъ това за възможно, — надѣвало се е да намѣри една компенсация и възстановяване на равновѣсието, въ продължителното и отчаяното съпротивление, съ надежда същеврѣменно да се прѣдизвика нѣкакъ посредничеството на държавитѣ или, най-малко, да се появи едно отъ онѣзи неочаквани и неотгатваеми събития, къмъ прѣдчувствието на които нашето турско въображение е толкова много склонно.